

Arrest

nr. 265 576 van 15 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. D'HAENE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam zou op 20 november 2016 toegekomen zijn op het Belgische grondgebied en diende op 28 februari 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van één van haar dochters, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 25 augustus 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 6 oktober 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.4. Op 5 april 2018 werd deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

1.5 Op 6 juni 2018 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), ditmaal als bloedverwant in opgaande lijn van haar andere dochter, die ook Nederlands staatsburger is.

1.6. Op 4 december 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 24 april 2019 (RvV 24 april 2019, nr. 220 155).

1.7. Verzoekster diende op 8 augustus 2019 opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde referentiepersoon, die op 22 januari 2020 werd geweigerd door middel van een bijlage 20.

1.8. Verzoekster diende op 13 januari 2021 nogmaals een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar dochter S. B., die Nederlands staatsburger is.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 juli 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.01.2021 werd ingediend door:

Naam: B.(...) Voorna(a)m(en): B.(...) M.(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Nederlandse dochter, B.(...) S.(...) F.(...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4°de bloedverwanten in opgaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...).”

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Betrokkene legt de volgende nieuwe bewijzen voor:

Attest OCMW Antwerpen dd 06.04.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij tot deze datum geen financiële steun aanvroeg. Eenzelfde attest dd 06.4.2021 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij tot deze datum geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW Antwerpen.

Verklaringen van de Inspectie der directie belastingen dd. 27.07.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene in 2017 en 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten in Suriname. Evenwel blijkt tezelfdertijd dat betrokkene Suriname reeds geruime tijd moet hebben verlaten. Betrokkene had een eerste inschrijving in het Rijksregister op 28.02.2017 en uit het inlichtingenblad dd. 28.02.2017 blijkt dat zij

verklaarde sinds 20.11.2016 het land ingereisd te zijn. Volgens betrokkene verklaring dd. 16.04.2017 en uit arrest 228 261 dd. 25.04.2019 in het dossier blijkt dat betrokkene voor haar komst naar België ook nog in Nederland, meer bepaald in Rotterdam, heeft verbleven. De relevantie van voorgelegde attesten kan dus niet worden opgemerkt. Het is niet duidelijk wanneer betrokkene Suriname verliet. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene, zoals reeds aangehaald, in Nederland heeft verbleven voor zij naar België kwam. Betrokkene dient dus ook haar onvermogen in Nederland aan te tonen.

Attest van het MI-GLIS (Suriname) dd. 20.06.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend bezit in het land van herkomst. Ook dit attest werd pas opgesteld ruim na het vertrek van betrokkene uit Suriname, waardoor het geenszins relevant is in het kader van huidige procedure.

Voor wat de voorgelegde verzendbewijzen via Suri-Change dd. 19.07.2013, 27.12.2013, 25.07.2014, 08.11.2014 en 20.12.2014 betreft, deze zijn onvoldoende recent en kunnen bezwaarlijk getuigen van onvermogen van betrokkene, noch van een ten laste zijn van in het land van herkomst of origine voor de komst naar het Rijk voorafgaand aan huidige aanvraag. Voor zover ze als begin van bewijs zouden moeten worden aangenomen, dient opgemerkt te worden dat er geen enkele bewijzen voorliggen in de periode van december 2014 tot heden. Bovendien blijkt dat betrokkene in België nog tewerkgesteld is geweest. Dit alles doet vermoeden dat betrokkene ook in Suriname en/of Nederland er toe in staat was inkomen te verwerven en er dus helemaal geen sprake is/was van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in art. 40bis, §2, 4°. Het is niet omdat er gedurende een korte periode enkele stortingen zouden hebben plaatsvonden (ontvangstbewijzen liggen niet voor) dat deze zouden uitsluiten dat betrokkene zelf in haar levensonderhoud kon voorzien. De gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene aangewezen was op voorliggende bedragen om in haar basisbehoeften te voldoen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst én Nederland voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Met verwijzing naar arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) dient opgemerkt te worden dat, gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

Het heeft geen enkele zin om verblijfsaanvragen te blijven indienen. Huidige beslissing betreft reeds de 4e beslissing tot weigering omdat het ten laste zijn van in het land van herkomst niet was aangetoond. Het is redelijk te stellen dat indien betrokkene daadwerkelijk ten laste is/was geweest van in het land van herkomst zij dit op heden had kunnen aantonen. Evenwel dient de Dienst Vreemdelingenzaken de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, §2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

- “1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij niet of onvoldoende ten laste zou zijn van haar dochter mevrouw S.(...) B.(...)”*
- 2.- Nochtans wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoekster:*
- geen steun ontvangt van het O.C.M.W. van Antwerpen*
 - verzoekster een attest van de Directe Belastingen van Suriname voorlegt dat zij in 2017 en 2018 geen inkomen genoot in Suriname*
 - een Surinaams attest voorlegt dat ze geen onroerend goed bezit in Suriname*
 - geldstortingen voorlegt in de periode 2013-2014*
- 3.- Verzoekster toont aan dat ze zelf geen inkomen of onroerend goed heeft in Suriname. Een beter bewijs dat ze onvermogen is, kan toch moeilijk geleverd worden. Haar verblijf in Nederland was precair en illegaal. Verzoekster heeft nooit een inkomen genoten in Nederland en was in die periode al afhankelijk van de steun van haar dochter. Verzoekster kan als ‘illegaal’ in Nederland uiteraard onmogelijk aantonen dat ze een inkomen had. Wat per definitie ook niet kon, omdat ze illegaal was. In de bestreden beslissing wordt hoegenaamd niet aangetoond, of zelfs maar aannemelijk gemaakt dat verzoekster een inkomen zou gehad hebben in Nederland. Uit het attest van MI-GLIS blijkt zeer duidelijk dat verzoekster geen onroerend goed heeft in Suriname. Dat het attest is opgemaakt na haar vertrek uit Suriname, is op zich geen bezwaar. Omdat het uiteraard hypothetisch mogelijk is dat verzoekster na haar vertrek uit Suriname nog een onroerend goed had kunnen verwerven. Wat voor alle duidelijkheid niet het geval is.*
- 4.- Verzoekster toont perfect aan dat er geldstortingen waren. In de periode dat ze in Suriname woonde/verbleef. Die geldstortingen waren substantieel en levensnoodzakelijk voor verzoekster. Bovendien zijn er ook regelmatig cash betalingen gebeurd, waarvan helaas geen bewijzen kunnen worden voorgelegd. Van zodra verzoekster in Nederland is toegekomen, woonde ze onder één dak met haar dochter en werd ze financieel dagdagelijks door haar dochter gesteund.*
- 5.- In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster in België zou tewerkgesteld geweest zijn. Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing geen verdere informatie wordt gegeven over waar en wanneer verzoekster zou tewerkgesteld zou geweest zijn. Het gaat om een bewering die niet gestaafd wordt en zelfs niet relevant is.*
- 6.- De bestreden beslissing schendt art. 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.”*

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Hierbij stelt verzoekster het volgende:

- “1. Volgens het vermelde artikel hebben de ten laste komende familieleden het recht op gezinshereniging wanneer ze materieel gesteund worden door de EU-onderdaan. In casu kan niet ontkend worden dat verzoekster al geruime tijd materieel (financieel) gesteund wordt door haar dochter S.(...) B.(...).”*
- 2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is een echte en structurele afhankelijkheid. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 6 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:*
- “In de Richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid ...”*
- Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”*
- 3.- Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing niet alleen veel te strikt toegepast, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden.”*

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Waar verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG dient te worden aangestipt dat de schending van een Europese richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, *Ratti*, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, *Van Duyn*, Jur., 1974, 1337). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat artikel 3.2 van de

richtlijn 2004/38/EG niet deugdelijk werd omgezet, waardoor de schending ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

2.4. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 januari 2021 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie waarbij zij verzocht werd om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 13/04/2021 de volgende documenten over te leggen:*

- attest niet ten laste OCM voor aanvrager en referentiepersoon*
- bewijs ten laste in het verleden*
- attest onvermogen in land van herkomst”*

Verzoekster legde verklaringen voor van niet-steunverlening van het OCMW van Antwerpen van 6 april 2021, verklaringen van de Inspectie der Directie Belastingen (Suriname) van 27 juli 2020 waaruit blijkt dat zij in 2017 en 2018 geen inkomen genoot in Suriname, een attest van het MI-GLIS (Suriname) van 20 juni 2019 en verzendbewijzen via Suri-Change van 19 juli 2013, 27 december 2013, 25 juli 2014, 8 november 2014 en 20 december 2014.

2.6. Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit het *“ten laste”* zijn voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. De Raad stipt aan dat er weliswaar vrije bewijsvoering geldt wat het ‘ten laste’ zijn betreft omdat dit een feitenkwestie is, maar dat de overheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier beoordeelt om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS, 16 januari 2018, nr. 240.429).

2.7. Wat het bewijs van het ‘ten laste’ zijn betreft, wordt in de bestreden beslissing naar aanleiding van het neergelegde fiscale document uit Suriname overwogen dat verzoekster al een vijftal jaren in België verblijft en verklaarde tevoren in Nederland (Rotterdam) te hebben verbleven, waardoor *“(d)e relevantie van voorgelegde attesten (...) dus niet (kan) worden opgemerkt”*. Aangaande het neergelegde attest van het MI-GLIS wordt gesteld dat dit *“pas (...) ruim na het vertrek van betrokkene uit Suriname (werd opgesteld), waardoor het geenszins relevant is in het kader van huidige procedure”*. Betreffende de geldverzendingen stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze *“onvoldoende recent”* zijn en dat deze *“bezwaarlijk getuigen van onvermogen van betrokkene, noch van een ten laste zijn van in het land van herkomst of origine voor de komst naar het Rijk voorafgaand aan huidige aanvraag. Voor zover ze als begin van bewijs zouden moeten worden aangenomen, dient opgemerkt te worden dat er geen enkele bewijzen voorliggen in de periode van december 2014 tot heden.”*

Tevens wordt in de beslissing aangestipt dat verzoekster, voor zij naar België kwam, in Nederland heeft verbleven en dus *“ook haar onvermogen in Nederland (dient) aan te tonen”*, hetgeen niet is gebeurd.

In de beslissing wordt hieraan nog het volgende toegevoegd: *“Bovendien blijkt dat betrokkene in België nog tewerkgesteld is geweest. Dit alles doet vermoeden dat betrokkene ook in Suriname en/of Nederland er toe in staat was inkomen te verwerven en er dus helemaal geen sprake is/was van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in art. 40bis, §2, 4°. Het is niet omdat er gedurende een korte periode enkele stortingen zouden hebben plaatsvonden (ontvangstbewijzen liggen niet voor) dat deze zouden uitsluiten dat betrokkene zelf in haar levensonderhoud kon voorzien. De gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene aangewezen was op voorliggende bedragen om in haar basisbehoeften te voldoen.”*

Inzake de gezamenlijke vestiging sinds begin 2017 wordt gesteld dat “(h)et gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon waardoor het recht op verblijf wordt geweigerd.

2.8. In haar eerste middel is verzoekster van oordeel dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet ten laste zou zijn van haar dochter. Verzoekster meent dat zij een bewijs van onvermogen heeft geleverd doordat zij geen inkomen of onroerend goed heeft in Suriname, maar zij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing de relevantie van de documenten uit Suriname, die dateren van 2019 en 2020, ernstig in vraag wordt gesteld omdat verzoekster toen reeds lang in België verbleef. Verzoekster stelt dat de geldstorting die gebeurde toen zij nog in Suriname verbleef substantieel en noodzakelijk waren, maar zij weerlegt de pertinente vaststelling niet dat deze dateren uit de periode 2013-2014 en “onvoldoende recent” zijn in het kader van onderhavige aanvraag. Uit de neergelegde gegevens kan geenszins worden opgemaakt dat verzoekster in de periode dat zij nog in Suriname verbleef, aangewezen was op de materiële en financiële ondersteuning van haar dochter om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster zou moeten aannemelijk maken dat zij ook tijdens haar verblijf in Nederland ‘ten laste’ was van de referentiepersoon. In haar middel poneert verzoekster thans dat haar verblijf aldaar precair en illegaal was, dat zij daardoor afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter en met haar onder één dak woonde, maar zij brengt hiervan geen enkel begin van concreet bewijs aan.

Daargelaten de vraag of uit de beschikbare gegevens kan worden opgemaakt dat verzoekster in België tewerkgesteld is geweest, merkt de Raad op dat dit slechts een overtoollig motief uitmaakt van de bestreden beslissing dat geen invloed heeft op de afwezigheid van een situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst of het land van eerder verblijf.

2.9. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden door te oordelen dat de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende werd aangetoond, zodat zij niet in aanmerking komt voor de erkenning van het verblijfsrecht.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN